

Første Viceformand (K. M. Klausen): Folketingsmanden for Vejle Amts 2den Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Laursen: Jeg ønsker at sige, at det er paa min Foranledning, at mit Navn er blevet nævnt som den, det ærede Medlem fra Hornslet (Povlsen) sigtede til, fordi jeg synes, det er rigtigt, at den, der i et saadant Tilfælde er sigtet til, melder sig, og jeg kunde have ønsket, at det ærede Medlem fra Hornslet med rene Ord havde sagt, hvem han mente. Men jeg vil give min Tilslutning til den Fremstilling, som det ærede Medlem for Horsens Landkreds (P. Th. Nielsen) nu fremkom med. Det var i et senere Møde, at jeg kom med den Udtalelse, det ærede Medlem fra Hornslet sigtede til, og Foranledningen dertil var, at der var blevet holdt et offentligt Møde i Aarhus i Arbejdernes Forsamlingshus, hvor der blev agiteret overordentlig stærkt imod baade den Handling, der var blevet begaaet, og mod den Afgørelse, der var blevet truffet. Da den højtærede Justitsminister i Finansudvalget havde paalagt os Tavshed, var jeg blevet borte fra dette Møde, men jeg havde — og det var det, jeg sagde i Finansudvalget — haft under Overvejelse, om det ikke vilde have været rigtigt af mig at gaa til dette Møde og prøve at lægge en Dæmper paa disse Bevægelser ved at sige, at den højtærede Justitsminister havde givet en Fremstilling af hele denne Sag i Finansudvalget, og at der der ikke var blevet sagt noget imod Afgørelsen, men at Finansudvalget stiltiende havde taget Meddelelsen til Efterretning paa Grund af forskellige Forhold, som var af landsvigtig Natur. Deri laa naturligvis — det vil jeg ingenlunde fragaa —, at jeg tillagde de Bevæggrunde, som Justitsministeren fremdrog i Finansudvalget, overordentlig stor Betydning, og det gør jeg den Dag i Dag.

Starcke: Sagen, hvorom det her drejer sig, foreligger nu efterhaanden stærkt oplyst, og Kærnen i Sagen, som vi har den for her, er netop, at vi ønsker at værges os mod, at fremtidige Sager, som er af saa graverende Art, bliver afgjort administrativt. At Handlinger som disse, der er foretagne af Konsul Hansen og Generalkonsul Johan Hansen, bør forhindres, er vi alle enige om. Derfor har Tinget stillet sig velvilligt overfor de skærpede Straffebestemmelser, det foreliggende Lovforslag indeholder. Men naar det ærede

Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds (Stilling) siger, at Kærnen i Sagen er Straffens Nødvendighed og ikke den Maade, hvorpaa denne Sag blev afgjort, er det ikke rigtigt. For hvis det er rigtigt, hvad det ærede Medlem sagde i Gaar, at Generalkonsul Hansens Handling kan sidestilles med de Forbrydelser, der knyttede sig til Albertis Navn, kan heraf ikke drages anden Slutning, end at saa havde det været saa meget mere nødvendigt, at Sagen var blevet afgjort af Domstolene og ikke af Administrationen. Jo sortere man fremstiller Handlingen, des mere uforstaaeligt bliver det, at man har ment administrativt at kunne afgøre Sagen paa den Maade, som sket er.

Den højtærede Justitsministers Redegørelse lagde Kærnen i Sagen over paa de Forhold, som af Hensyn til Udlandet skulde have nødvendiggjort at holde denne Sag skjult for Offentligheden i alt Fald en Tid lang, og det er denne Frygt for Offentligheden, som efterhaanden synes os at blive noget for stærk, saa at der netop i den Frygt skjuler sig allehaande ikke blot Fortællinger, overdrevne Beretninger og sligt, men ogsaa en voksende Følelse af Utryghed i vort Samfund. Vi kan ikke forstaa, at det, naar en Sag hænger sammen som denne og Landets Love og Landets offentlige Mening fordømmer sligt, skulde virke til Skade at faa dette slaaet fast. Saadan som Offentligheden har taget Stilling til Sagen, har den netop fæstnet sig paa dette, at 10,000 Kr. i Bøde var en saa uforholdsmæssig billig Maade at slippe fra denne Handling paa, at man ikke kunde forstaa, at naar Loven fastsætter, at der foruden Bøde ogsaa kan tænkes paa Fængsel, Administrationen da paa Forhaand havde fastslaaet, at Sagen ikke var værre, end at man ikke kunde vente, at Domstolene vilde have ikendt Fængsel.

Først efterhaanden er den anden Historie, den om Certepartierne, kommet frem, den har man kun kunnet følge ved Ministeriets Redegørelse og ved det, Generalkonsul Hansen selv derom har skrevet. Denne Redegørelse er ikke urigtig, men naar den højtærede Minister stempler den som fuldt udtømmende, maa jeg sige, at det er den ikke, fordi den offentlige Mening netop i den har fundet forskellige Punkter, man ikke kan komme til Klarhed over, og det vil altid være Tilfældet, naar der i en saadan Sag ikke har været givet tilstrækkelig Anledning for begge Parter til at udtale sig. Der er f. Eks.